

hvad der var rigtig paa de enkelte Steder, og altsaa ikke vilde være med til at trætte Fattigvæsenets Raade at forsjøge de fattige paa i en Slags Uniform ved en hel Del Bestemmelser, idet man gaar ud fra, at ikke alene vilde de stedlige Forhold gøre sig gældende med stor Kraft, men ogsaa de mange forskellige mere eller mindre originale Raader, der nu alt ere brugte rundt omkring i Kommunerne til Forsjøgelse, komme til deres Ret. Derfor har man henholdt sig i det hele til Lovforslagets Bestemmelser. Den første Ændring, der angaar dette Afsnit, er Ændringsforslag under Nr. 12, som er en Tilføjelse til 1ste Stykke i § 27. Man har ment, at de nuværende Kommunalraad have med saa mange og saa store Opgaver at gøre, at det ofte falder dem vanskeligt samvittighedsfuldt at opfylde deres Forpligtelse overfor deres fattige. Udvalget er derfor gaaet ud fra, at de burde have en Slags Medhjælpere og har derfor stillet et Forslag, som gaar ud paa, at Sogneraadene kunne udværne dertil firkledede villige Mænd og Kvinder, der altsaa ville paatage sig den Opgave, der findes i Forslagets andet Stykke, og saa gaar ud paa at tilse de gamle syge og svagelige fattige og overalt, naar een melder sig til Fattigvæsenet, da at undersøge hans Forhold og give Indstilling om, paa hvad Raade man bedst bør afhjælpe Savnet og i det hele taget, hvor meget den vedkommende bør have. Disse Medhjælpere altsaa, mener man, at det vilde være rigtig at tilbyde Kommunalraadene, at de kunne vælge. Paa de Steder, hvor Sogneraadene virkelig føle, at de ikke kunne opfylde deres Forpligtelser, er det Udvalgets Mening, at det snart vil komme frem, og man har saa det Haab, at deres Virksomhed vil være saa god og frugtbringende, at det snart vil smitte til omliggende Kommuner og altsaa kunne hjælpe til at gøre Forsjøgelsen af de fattige saa human, som tænkes kan. Det næste Ændringsforslag er Ændringsforslag under Nr. 13 til samme Paragraf. Det er i Virkeligheden kun Ordene i første Linie: „Den, hvis Forhold ikke egne sig til Understøttelse i Hjemmet“, som Udvalget har ment skulde lyde: „Den, der efter sit Forhold ikke egner sig til Understøttelse i Hjemmet“. Man mente, at det var nok saa korrekt, noget bredere, idet altsaa ved Ændringsforslaget ikke alene Forholdet bliver taget med i Betragtning, men Personen bestemmes i Forhold til de Forhold, hvorunder han lever, med andre Ord, det bestemmes, om de passe, saa han kan blive i Hjemmet. Det næste Forslag er Ændringsforslaget under Nr. 14, stillet til samme Paragraf, hvor Udvalget udtaler, at

Wgtesfolk, naar de falde under Fattigforsjøgelse, da i Reglen skulle blive boende sammen. Naar man har fremsat denne Ændring, saa er det, fordi man erkender, at det bedste Forhold, som Folk i sin store Almindelighed kunne leve under, er under Hjemmets Forhold, og at disse særlig ville blive bevarede, hvor Mand og Hustru komme til at bo sammen. Dog have vi sat „i Reglen“ idet der kan tænkes om end for en kortere Tid Forhold, som man ikke var Herre over, og som kunde gøre, at dette ikke kunde fuldt opfyldes. Jeg kommer saa til Ændringen Nr. 16 stillet af Udvalget til § 30, andet Stykke. I dette Stykke staar der, at saadanne urolige Mennesker, værdige trængende, som findes omkring til Forsjøgelse i Kommunerne, maa ikke være paa samme Anstalt som de værdige trængende. Det har man dog ment var vel haardt, idet man har opkastet det Spørgsmaal: Hvor skal saa en saadan Person hen, naar man nu en Gang har ham, indtil det i det mindste er bestemt, at han kan komme paa vedkommende Arbejdsanstalt? Man har derfor lempet lidt paa dette bestemte Forbud ved at sige, at en saadan Person kun i Nødsfald maa anbringes paa disse Anstalter, og naar det sker, skal det være saaledes ifølge Ændringen Nr. 17, at han da bliver afsondret paa det bestemteste fra de andre. Vi mente, at naar vi havde den sidste Ændring, da kunde man nok tillade de kommunale Raad under disse Forhold at indsætte saadanne Personer i Arbejdsanstalterne om end kun foreløbig. Det næste Forslag er Ændringen under Nr. 18 til § 31. Det kan jo efter dette Forslag blive Tale om Opsørelse, ikke alene af store Arbejdsanstalter, men ogsaa af andre Forsjøgelsesanstalter. For at vedkommende Sogneraad, som jo ikke altid har tilbørlig Kendskab til Bygemaaden af saadanne Anstalter, ikke skulle komme til at gøre det for tit om, har man ment, det vilde være rigtigst, at der, forinden der blev bygget, blev indgivet til Approbation af Amtsrådet Planer og Overslag over saadanne Bygninger. Man kunde jo ellers tænke sig, at naar en Gang Synet kom overfor saadanne Bygninger, der vare opførte, uden at der forelaa en af Amtsrådet approberet Plan, kunde der være saa meget at indvende derimod, at Omdannelsen kunde koste maasse halvt saa meget som selve Bygningen. Altsaa for at forebygge saadant, har man altsaa ment, at der burde foreligge en Approbation af Amtsrådet, førend Bygningen blev opført. Ændringen under Nr. 19 til samme Paragraf tilsigter, at vedkommende Fattiglem enten